

формі, буде сприяти ескалації регіональних конфліктів, а також наносити шкоду національним та міжнародним інтересам Республіки [7].

Відповідно до статті 8 закону «Про регулювання іноземної допомоги», за порушення правил щодо надання іноземної допомоги передбачена відповідальність у вигляді штрафу або позбавлення волі. Розміри покарання відповідно до даної статті детально не конкретизовані. З метою сприяння притягнення до кримінальної відповідальності у статті 9 зазначеного Закону встановлена екстериторіальна юрисдикція судів по справах щодо правопорушень, які підпадають під дію закону «Про регулювання іноземної допомоги» [7].

В законі ПАР «Про заборону найманської діяльності та регулювання деяких видів діяльності у країні озброєного конфлікту» надано визначення поняття «військові послуги» та їхній перелік. Військовою послугою визначається будь-які форми допомоги, послуг або діяльності, що мають військовий характер або пов'язані з діяльністю збройних сил, а також військова допомога одній із сторін збройного конфлікту. Охоронні послуги, крім забезпечення безпеки осіб, втягнутих у конфлікт, та їхньої охорони та майна, передбачає надання караульних послуг, консультативних послуг з питань охорони, підготовку, встановлення, обслуговування або ремонт охоронного обладнання, а також спостереження на наданими сигналами та повідомленнями [8].

Список бібліографічних посилань

1. Government Services : [Урядові послуги : інформ. матеріали з сайту приват. військ. компанії «3i»]. URL: http://www.xecompany.com/Government_Services (дата звернення: 07.11.2017).

2. Батырь В. А. Международное гуманитарное право : учебник для вузов. 2-е изд. перераб. и доп. М. : Юстицинформ, 2011. 333 с. URL: <https://books.google.com.ua/books?id=Rfq7AAAAQBAJ&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false> (дата звернення: 07.11.2017).

3. О разработке международной конвенции о борьбе с деятельностью наемников : резолюция Ген. Ассамблеи ООН A/RES/34/140 от 14.12.1990. URL: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/RESOLUTION/GEN/NR0/382/35/img/NR038235.pdf?OpenElement> (дата звернення: 07.11.2017).

4. Gillard E.-C. Business goes to war: private military/security companies and international humanitarian law. *International Review of the Red Cross*. September 2006. Vol 88, No. 863. P. 525–572.

5. Contractors on the Battlefield : Field Manual No. 3-100.21 / Headquarters Department of the Army. Washington, DC, 3 January 2003. URL: <https://fas.org/irp/doddir/army/fm3-100-21.pdf> (дата звернення: 07.11.2017).

6. Status of the Coalition Provisional Authority, MNF - Iraq, Certain Missions and Personnel in Iraq : Coalition Provisional Authority Order Number 17 (Revised), 27 June 2004. URL: <http://www.refworld.org/docid/49997ada3.html> (дата звернення: 07.11.2017).

7. Prohibition of Mercenary Activities and Regulation of Certain Activities in Country of Armed Conflict Act : No. 27, 2006. URL: <http://www.gov.za/sites/www.gov.za/files/a27-06.pdf> (дата звернення: 07.11.2017).

8. Regulating of Foreign Military Assistance Act 15 of 1998 // Website of State Security Agency (South Africa). URL: <http://www.ssa.gov.za/Portals/0/SSA%20docs/Legislation/Regulation%20of%20Foreign%20Military%20Assistance%20Act%2015%20of%201998.pdf> (дата звернення: 07.11.2017).

Одержано 08.11.2017

УДК 342.9

Владислав Олегович НЕВЯДОВСЬКИЙ,

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3

Харківського національного університету внутрішніх справ;

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3107-1464>

ОСОБЛИВОСТІ ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПРИ МАЛОЗНАЧНОСТІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Процес інтеграції України в Європейський Союз нерозривно пов'язаний із приведенням вітчизняного законодавства до світових стандартів. Не є виключенням із цього процесу й правоохоронна діяльність, яка є основною для Національної поліції. Для цього, ґрунтуючись на практиці застосування окремих норм національного правового поля, слід виявляти та

вирішувати проблеми правозастосування прийнятих ще за часів Радянського Союзу норм права. Особливої уваги тут потребують положення Кодексу України про адміністративні правопорушення, який було прийнято 7 грудня 1984 року.

Відповідно до частини 1 статті 284 КУпАП по справі про адміністративне правопорушення може бути винесено три види постанов:

- про накладення адміністративного стягнення;
- про застосування заходів впливу, передбачених статтею 24-1;
- про закриття справи.

Частиною 2 цієї статті встановлено, що постанова про закриття справи виносить при оголошенні усного зауваження, передачі матеріалів на розгляд громадської організації чи трудового колективу або передачі їх прокурору, органу досудового слідства чи дізнання, а також при наявності обставин, передбачених статтею 247 КУпАП. Отже, при застосуванні звільнення особи від адміністративної відповідальності за малозначністю діяння має дотримуватися вимога частини 2 статті 284 КУпАП про обов'язковість прийняття рішення про закриття провадження у справі.

За змістом частини 2 статті 284 КУпАП підставою для закриття справи є не малозначність діяння і не звільнення особи від адміністративної відповідальності відповідно до статті 22 КУпАП, а оголошення усного зауваження. Враховуючи, що стаття 284 КУпАП присвячена визначенню видів постанов, а не визначенню підстав закриття провадження у справі про адміністративні правопорушення, підстави для закриття провадження при застосуванні статті 22 КУпАП законом практично не визначені. Такий недолік законодавства про адміністративні правопорушення пояснюється невизначеністю юридичної природи малозначності адміністративного правопорушення. Оголошення усного зауваження не може бути підставою закриття провадження у справі. Встановлення під час розгляду її малозначності діяння є доказом відсутності складу адміністративного правопорушення, а тому закриття провадження у справі про адміністративне правопорушення має відбуватися на підставі пункту 1 частини 1 статті 247 КУпАП.

У листі Міністерства юстиції України від 2 серпня 2013 року № 6802-0-4-13/11 щодо звернення про надання роз'яснення окремих положень КУпАП зазначено, що у кожному конкретному випадку орган (посадова особа), уповноважений вирішувати справу, самостійно вирішує питання про визнання діяння малозначним відповідно до статті 22 КУпАП. Звільнення від адміністративної відповідальності на підставі статті 22 КУпАП допускається при встановленні малозначності правопорушення. Оскільки до обставин, що обтяжують відповідальність за адміністративні правопорушення, законом (пунктом 2 статті 35 КУпАП) віднесено повторне протягом року вчинення однорідного правопорушення, постає питання про те, чи можна вважати особу, звільнену від адміністративної відповідальності на підставі статей 21 або 22 КУпАП такою, що вже піддавалася адміністративному стягненню? Види адміністративних стягнень передбачені статтею 24 КУпАП. До них застосування заходів громадського впливу та оголошення усного зауваження не відносяться. Тому, на наш погляд, особи, звільнені від адміністративної відповідальності на підставі статей 21 або 22 КУпАП, не можуть вважатися такими, що піддавалися адміністративному стягненню.

За умови визнання факту відсутності складу адміністративного правопорушення у діянні, визнаному малозначним, не слід приймати рішення в резолютивній частині постанови про винність особи у вчиненні правопорушення. При застосуванні звільнення особи від адміністративної відповідальності на підставі статті 22 КУпАП має дотримуватися обов'язкова вимога закону про застосування усного зауваження.

Резюмуючи проведені дослідження, вбачається можливим дійти наступних висновків:

- по-перше: «усне зауваження» не є мірою покарання за вчинення адміністративного правопорушення;
- по-друге: «усне зауваження» застосовується в разі звільнення від адміністративної відповідальності при малозначності правопорушення на підставі статті 22 КУпАП;
- по-третє: у разі застосування «усного попередження» відповідно до частини 2 статті 284 КУпАП обов'язковим є винесення постанови про закриття справи.

Одержано 03.11.2017